

«Αιωνία σου η μνήμη μακαριστέ Γέροντα μας Μητρ. Κεφαλληνίας κυρέ Γεράσιμε»

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

Ακριβώς πριν δύο χρόνια, Κυριακή της Πεντηκοστής, ημέρα εκλεκτή!

Τι έβλεπες, εκλεκτέ Γέροντά μας, όταν τα μάτια σου προσηλώνονταν γεμάτα δέος εκεί ψηλά; Το Υπερώο της Σιών; Έβλεπες αυτά που μας έλεγες; «Γιατί εκεί στο Υπερώο, να θυμηθούμε, δείπνησε ο Κύριος.

Είπεν προς αυτούς επιθυμία επεθύμησα τούτο το Πάσχα φαγείν μεθ' υμών', και εκεί παρέδωκε σε ανθρώπινα χέρια, στους θείους αποστόλους, πριν λάβουν το Πνεύμα το Άγιο, πριν γίνουν πνευματοφόροι, πριν γίνουν πνευματοκίνητοι, πριν γίνουν θεοκίνητοι, τους παρέδωκε το Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας.

Εκεί παρέδωκε το τελευταίο Πάσχα, το Καινό Πάσχα, «σώμα και αίμα Χριστού εις άφεσιν αμαρτιών και εις ζωήν την αιώνιον». Και το Υπερώο αυτό γράφτηκε με ολόχρυσα γράμματα εις το βιβλίο της Χριστιανικής Ιστορίας Εκεί ακούστηκαν τα θεόπνευστα λόγια του Κυρίου και Θεού μας, εκεί έκανε το μάθημα με το λέντιο, έπλυne τα πόδια και υπέδειξε το δρόμο που πρέπει να ακολουθούν οι μαθητές του, το μάθημα που λέγεται ταπείνωση, υποχωρητικότητας, ανοχή, συγχωρητικότητας. Εκεί, κλεισμένοι μετά το παθείν, ασφαλισμένοι, κατειλημμένοι από το φόβο των Ιουδαίων, οι μαθητές έμαθαν από την Μαγδαληνή ότι ανέστη ο Κύριος. Εκεί τον

είδαν, εκεί στο Υπερώο Τον πρωτοείδαν και τους είπε Ειρήνη υμίν', το σύνθημα του Χριστού. Παύει ο πόλεμος πάσης μορφής, πόλεμος εξουσίας, κυριαρχίας, παθών. Είναι η ειρήνη του κόσμου, η όντως ειρήνη, ο Χριστός. Είναι το Φως του κόσμου, το όντως Φως ο Χριστός.

Και εκεί έγινε η ψηλάφηση, εκεί έγινε η ομολογία ενός ανθρώπου εξ ονόματος της ανθρωπότητας, ο οποίος προσκύνησε τον Κύριο και είπε: 'ο Κύριος μου και ο Θεός μου', που σημαίνει ο Θεάνθρωπος Ιησούς Χριστός. Και έχει μια χάρη το Υπερώο, μια έλξη για τους μαθητές και εκεί ήταν μαζεμένοι την ημέρα της Πεντηκοστής και προσήχοντο με ύμνους και ωδές πνευματικές και περίμεναν, όπως ακριβώς τους είπε, περίμεναν με το παράπονο, με τη νοσταλγία ' μη εάσεις ημάς ορφανούς', μη μας αφήσεις ορφανούς και περίμεναν αυτή τη σκέπη, αυτή τη φτερούγα «ώσπερ η όρνις», αυτή τη συντροφιά, αυτή τη δύναμη την ενισχυτική, αυτή την παραμυθία, αυτή τη χάρη του Παρακλήτου.

Και ξαφνικά, «και εγένετο άφνω εκ του ουρανού ήχος ώσπερ φερομένης πνοής βιαίας, και επλήρωσεν όλον τον οίκον ου ήσαν καθήμενοι και ώφθησαν αυτοίς διαμεριζόμεναι γλώσσαι ωσει πυρός, εκάθισέ τε εφ' ένα έκαστον αυτών, και επλήσθησαν άπαντες Πνεύματος Αγίου...

<http://https://youtu.be/S0kof4trQkc>